

VIKTORÍN ŠULC

**Monstru
podoběn**

PANOPTIKUM
SEXUÁLNÍCH
VRAŽD **3.**

S DOVĚTKY ŠÉFA MORDPARTY JIŘÍHO MARKOVIČE

VIKTORÍN ŠULC

**Monstru
podoben**

Monstru podoben

VIKTORÍN ŠULC

PANOPTIKUM
SEXUÁLNÍCH VRAŽD

3.

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Viktorín Šulc, Jiří Markovič, 2019

Photos © Vlasta Luřanská, Pavel Šmejkal a archiv autora, 2019

Cover © Lukáš Tuma, 2019

Czech Edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2019

ISBN 978-80-7557-171-7 (print)

ISBN 978-80-7557-664-4 (ePub)

ISBN 978-80-7557-665-1 (mobi)

ISBN 978-80-7557-666-8 (pdf)

Jekot a tma... Když ho sem tenkrát přivezli, do Státní nemocnice pro duševně choré zločince, vnímal jen temnotu a hlasité ječení. Tma vládla v jeho nitru, tam, co se vždycky ukrýval před skutečným světem. A jekot? To byly hlasy zlých duchů. Snažili se ho v oné tmě najít, dotírali na něj hrozbami.

Robert Bloch, *Psycho II*

Přišly dny vyšetřování, kdy se v případě zdánlivě nic nedělo. Dny plné ničeho... Dny jako zaběhnutí psi.

HBO, *Temný případ*

Obsah

Sny o krvi... Ale které jsou ty pravé?	9
Krok do tmy	38
Slečna Smrt.	107
Vražda přes kopírák	177
Hračky v koutě.	209
Tajemství vyhaslých očí	279
Lovci osamělých dívek	322
Balada o mrtvých a studni	384
Místo modliteb rdousil	417
Vražda kvete v každém věku	494

Sny o krvi... Ale které jsou ty pravé?

„Ve zlomku vteřiny jsem si uvědomila, že přesně ví, jak musí moje hrdlo zmáčknout, aby mě rychle ochromil. Byl to rychlý, účinný hmat, rázem jsem nemohla křičet ani dýchat... Všechny věci, které mi upadly na zem, nechal bez povšimnutí. Neměl ani snahu mě svlékat nebo něco podobného... Já jsem přesvědčena, že mu šlo jen o to, aby mě zabil. Co by dělal pak, až bych byla mrtvá – kdo ví?“

(z výpovědi jedné oběti sériového sexuálního predátora Olexandra Kravze)

„Nejde o primárně agresivní osobnost. Přítomnost strukturované sexuální deviace neprokázána... Velmi jsme zvažovali přítomnost specifické sexuální agresivity nebo sadismu, neboť stíhaná trestná činnost – opakované napadení mladých neznámých žen s vynucenou sexuální interakcí – k tomu dává předpoklady. V sexuální anamnéze stejně jako při opakovaném PPG vyšetření jsme však nezjistili nic, co by pro tuto sexuální úchylku svědčilo... Nezjišťujeme ani přítomnost typických sadistických rituálů.“

(z forenzního posudku zkoumání duševního stavu Olexandra Kravze)

Vítejte!

Panoptikum sexuálních vražd pro vás, vážení návštěvníci, otevírá už třetí tajemnou, hrůzyplnou – a především – tragickou chodbu!

Má název MONSTRU PODOBEN.

Zhruba tři desítky zajímavých případů čekají na čtenáře nového dílu:

Mimořádné – v pravdě monstrózní – kriminální kauzy, především z období konce minulého století, nás zavedou k prázdninovému

školnímu hřišti, ale také na největší pražský hřbitov, kde mezi vznešenými, byť omšelými patricijskými hrobkami *jaksi přebývá* jedna mrtvola. Čerstvá mrtvola.

Dále na střechu vězového domu, kam zdánlivě nemá nikdo přístup – pravda, s výjimkou neznámého vraha...

Rovněž do sklepa, samozřejmě i do lesa a také ke studnám, které zdaleka neobsahují jen čistou vodu.

Budeme se pohybovat v blízkosti důvěryhodně vystupujícího postaršího muže, bezmocně ťukajícího kolem sebe bílou holí. Může slepec vraždit?

Možná budeme překvapeni, jak dojemné, vstřícné či intimní inzeráty si dokáží vyměnit lidé pobírající už drahá léta starobní důchod. Někdy to ovšem končíva kalhotkami obtočenými a utaženými kolem milencina hrdla.

Není divu, že dopad a rozměr několika vražd, zařazených do tohoto svazku *Panoptika* – v dobré víře o naprosté výjimečnosti a výlučnosti kauzy – zhodnotili novináři, ale i mnohem uvážlivější kriminalisté či soudci:

„Tento čin nemá obdoby.“

Svým způsobem měli dotyční lidé pravdu: Tyto vraždy skutečně nemají v historii analogického souputníka. Jsou a nejspíš navždy – doufejme – zůstanou děsivým originálem.

Kdo ale přesně změří a propočítá příslušnou porci bestiality, monstroznosti a šoku veřejnosti?

Lze vůbec sestavit žebříček zvrácenosti?

Scéna zločinu připomínala horor

„Zdání klame.“

O šálivých dojmech prvního pohledu často hovořil slavný psychoanalytik Carl Gustav Jung. Stará čtenářská vzpomínka mi zase napovídá, že obdobně se vyjádřil i Léon Clifton, v řadách obecného čtenářstva kdysi tak oblíbený soukromý detektiv.

Zdání klame... Ostatně Cliftonův ryze moderní a autentický „kolega“, policejní vyšetřovatel z masa a kostí, konstatuje cosi velmi podobného:

„Nikoli všechno, co vypadá jako sexuální vražda, sexuální vraždou doopravdy je!“

V minulém díle *Panoptika* tak se skepsí zkušeného praktika prohlásil šéf severomoravské mordparty plukovník JUDr. Luboš Valerián, Ph.D. Šlo vlastně o leitmotiv jednoho z jeho vydařených epilogů.¹

Připomenul v něm kauzu ze září 1988, kdy v Ostravě-Porubě objevili ranní chodci poblíž školního hřiště, v křoví mezi stromy, zkrvavené a zohavené ženské tělo, spočívající v bizarní poloze.

„Byl to ostatně šok i pro zkušené kriminalisty z výjezdové skupiny. Podle pozdějšího pitevního protokolu neslo tělo jedenáct bodných a řezných ran...“

Všechny měly vitální charakter – na rozdíl od posmrtného poranění při odříznutí levého prsu, oddělení vnějšího genitálu či rozsáhlé řezné rány ve stydké krajině. Odříznuté části ležely pohozené na místě činu, nedaleko od těla mrtvé ženy.

Nešlo jen o způsob zohavení, i další podoba místa nálezu vypovídala jasně, že máme před sebou vraždu spáchanou sexuálním deviantem nejhrubšího zrna.

Zcela nahá žena ležela na zádech, se široce rozpaženými rukama, nohy měla zvednuté pod úhlem 45 stupňů a opíraly se v jakoby lascivní, nastrojené póze o spodní větve okolního křovinatého porostu.“

Tolik rozehrání situace. Analogicky nám mohou předchozí řádky připomenout brněnský mord z ledna 1981, spadající do kauzy pětinasobného sadistického vraha Ladislava Hojera² (nahá oběť, poškození těla v oblasti prsou a genitálu), nebo ještě mnohem starší

¹ viz *Panoptikum*, 2. díl, *Na první pohled...*, str. 561, resp. L. Valerián, V. Šulc: *Bratrstvo tajných hrobů*, Nakladatelství Epocha 2006 a 2012

² viz *Panoptikum*, 1. díl, kapitola *Holky pod kytky*

kauzu Svatoslava Štěpánka³ z Roudnice nad Labem, umanutého na ženské prsy.

Dopřejme si malé *opáčko*:

Nezaměstnaný zahradník usmrtil v dubnu a květnu roku 1936 tělnatou mlékařku i mnohem mladší a hubenější studentku: „Oba prsy Třískové jsem odřízl v jednom kuse, zajímalo mě, jak vypadají zevnitř... Taky Jiřině Šťastných bych je odřízl, chtěl jsem prozkoumat, jak vypadají prsy mladé ženy.“

Na rozdíl od Štěpánka nepředstavoval sklenář Hojer *vědecký* typ. Řešil věc jinak, měl totiž kanibalské sklony. Asi po týdnů odříznuté kusy těla z brněnské oběti vytáhl ze své ledničky v pražském Motole, uvařil ve slané vodě a část snědl s dopomocí ostré francouzské hořčice a křenu. „Byl jsem na to zvědavý. Ale žádnéj pošmak to nebyl.“ Rozmrzele, jakoby v záchvatu podivného estétství, vyhodil do kontejneru použitý hrnec...

Dva historické případy z minulého století patří v rámci našeho vyprávění k těm nejotřesnějším. **Jak k nim přináleží – nebo naopak – jak se vymyká „epilogová“ kauza z Ostravy-Poruby?**

Nakonec se ukázalo, že mord zapříčinila opilecká hádka dvou bývalých partnerů: Čestmír Kusý ubodal loveckým nožem exmanželku Zdenu. Když zjistil, že žena je mrtvá, přesně řečeno, že jejím usmrcením vykročil směrem k dlouholetému kriminálu, pomstil se oběti drsným zohavením jejího těla v intimních partiích.

Kusý, explozivní psychopat s tak silnými afekty agrese a zuřivosti, že laikům v jeho okolí to připomínalo až mráкотné epileptické záchvaty, nebyl sexuální deviant. Svůj čin postupně popsal v pěti čím dál hloupějších a neuvěřitelnějších verzích, vždy se však opakovala jedna věta:

„Měl jsem před očima mlhu...“

Před devatenáctiletým trestem ho rozhodně neuchránila.

³ viz *Panoptikum*, 1. díl, kapitola *Dům hrůzy*

Ta kreatura musí být dopadena!

Zdání klame, konstatují ještě jednou.

Paradox v rozporu prvního dojmu a později zjištěné reality se mi totiž při práci na třetím panoptikálním díle připomněl několikrát:

Pachatel, který mlátil kuchyňskou paličkou na maso do hlavy nezletilou dívku a následně ji ubodal nožem, nebyl sadistický pedofil.

Vysvlečená mrtvola zardoušené ženy, která se v minulosti profesně stýkala s psychicky narušenými a deviovanými jedinci, nepředstavovala oběť sexuálního agresora.

A do třetice?

„Lidská kreatura, která tu vraždila, musí být dopadena,“ s patřičnou dávkou zloby procedil mezi zuby člen policejní výjezdové skupiny.

Emoce ostříleného kriminalisty byly pochopitelné, polonahá mrtvolka nezletilého chlapce měla ústní dutinu zasypanou pískem, úchylnost zločinu bizarně dekorovala bílá houba pečírka, ležící těsně vedle rtů oběti...

S vyděšenou veřejností zacloumaly značné emoce! A jaká byla realita? Ne, úlevu rozhodně nečekejme...

Třebaže se nejednalo o sadistický zločin, po rozkrytí pachatelových pohnutek hrůza ani trochu nevyvanula. Jen se k ní přidal smutek z toho, kam až společnost dokázala poklesnout, jak bedný je *modus vivendi* některých jejích členů, bez ohledu na věk.

Jednu dosti košatou poučku si však musíme pro čtení dalších stránek této knihy vštípit do paměti:

Leckterá bestiální vražda může obsahovat efektní, nicméně klamný barvotisk sexuální úchyly, ponejvíc sadismu.

Umí zasvítit jako bludička nad bažinou. Snadno dokáže – aspoň zpočátku – svést ošáleného poutníka ze správné cesty!

Jenomže...

Omyl, vzniklý až hororovou atmosférou místa činu ve školní zahradě, která zkreslila primární pohled přítomných kriminalistů, je snadno k pochopení.

Jak si ale vysvětlit zarážející rozpory provázející kauzu vysoce nebezpečného sadistického predátora Ukrajince Olexandra Kravze?⁴

Konkrétně šlo o rozdílná stanoviska znalců zkoumajících a hodnotících duševní stav pachatele, který na území hlavního města v rozmezí necelých dvou měsíců spáchal – citujme obžalobu – jednu vraždu, pět pokusů vraždy a několik znásilnění, resp. loupeží.

Jak si odlišnost expertiz vysvětlit?

Pachatelé dobra

Na první pohled můžeme konstatovat, že od roku 1990 práva obhajoby neustále posilují.

Je nabíledni, že advokátská lobby v parlamentu (a na ministerstvu spravedlnosti) od devadesátých let minulého století nezhálela – a nezahálí.

Navíc se vždycky najde v poslanecké sněmovně či senátu pár intelektuálsky založených *pachatelů dobra*, kteří sice danému problému zas tolik nehoví, o to víc jsou upřímně přesvědčeni, že napomáhají Lidským Právům.

Děje se tak za spokojeného mručení vždy spolehlivě přihloupých pseudohumanistů. Ani jednomu, ani druhému nejde o spravedlnost, natož o bezpečnost takzvané slušné většiny obyvatelstva... Takové pojmy se totiž s jejich vnímáním světa často a příkře míjejí!

Internovat včas duševně nemocného člověka, který je postupem času víc a víc nebezpečný svému okolí? *Jaká hrůza!*

Eliminovat dostatečně rychle sexuálního devianta, který v naplňování svých zcestných tužeb očividně přitvrzuje? *Jaká nespravedlnost!*

Zatímco logicky uvažující, ale mlčící majorita to považuje za normál, paladinové svérázné humanity začnou rázem bít v médiích na poplach:

Nekriminalizujte nemocné lidi! Zaslужují ohled, léčbu, nikoli zavržení!

⁴ viz *Panoptikum*, 3. díl, kapitola *Místo modliteb rdousil*

Pokud se jich zostra zeptáte, co zasluhují mrtvé oběti jejich chráněnců, nafouknou uraženě obličej – ale stejně je nezvikláte...

Je přece o tolik vznešenější bojovat za práva minorit, jedno jestli obskurních či problematických!

Nenávist z něj přímo číselá

V našem soudnictví jsme si už také zvykli na příkrou protichůdnost znaleckých posudků.

Již ani neudivuje, nanejvýš hořce rozesměje, když jedny expertizy vyznějí „zcela jasně“ ve smyslu obžaloby, druhé málokdy zaprou, že si je zaplatil sám obžalovaný.

Nic takového se ovšem v případě stavebního dělníka Kravze neodehrálo. První garnituru znalců nominoval vyšetřovatel, druhou soudce, když prostudoval trestní spis. Sterilita prvního „negativního“ posudku, citovaného v úvodu tohoto Prologu, totiž byla do očí!

Jistě, pachateli šlo primárně o peníze, o majetkový prospěch. Tím taky pokaždé začínal... Jenomže surovost a neúcta k lidskému životu, násobená jakýmsi velmi drsným, sexuálně sadistickým *bonusem*, ze stránek vyšetřovacího spisu přímo přetékala:

„Měla jsem z něj strach. Bála jsem se ho, choval se jako gauner, nenávist z něj doslova číselá,“ vypověděla další z jeho obětí.

A co konstatovala žena, která ze strachu o svůj život přeplavala březnovou Vltavu?

„Jako by mu bylo divné, že pořád žiju, rdousil mě, mlátil mne pěstmi do hlavy, chtěl mi zlomit vaz. Nejméně dvacetkrát mi řekl, že mě zabije. Znělo to tak přesvědčivě, že jsem nakonec do té Vltavy šla.“

Jak je možné, že znalci hned napoprvé neklasifikovali Kravze jako devianta, jako sadistu?

Jsem přesvědčen, že čtenářský prožitek z této mimořádné kriminální kauzy bude zajímavý i poučný!

Takoví jsme byli...

Vraťme se ještě k případu starému více než třicet let. Jde vlastně o jakýsi justiční seriál s genezí v 80. letech minulého století, který průběžně ožíval a ožívá, soudně i mediálně, v půli devadesátých let, pak v roce 2000 – a znovu v roce 2017.

Klíčovou roli, kromě sporného sexuálního devianta a nesporného zločince a násilníka, v něm sehrála tehdejší prezidentská kancelář.

Disident Václav Havel představoval pro společnost morální autoritu. Jako umělec světové proslulosti měl v boji s tupým, zato mstivým komunistickým režimem o něco ulehčenější situaci – aspoň ve srovnání s méně známými, v podstatě anonymními „podvratnými živly“, působícími v okresních městech či na venkově.

Nicméně o jeho statečnosti a odvaze nelze pochybovat, stejně jako o správnosti, že právě na něho padla v prosinci 1990 prezidentská sudba.

Jenomže... Jenomže!

O tragické nesmyslnosti Havlovy generální amnestie z počátku roku 1990, hraničící s trestným činem obecného ohrožení, jsem se několikrát zmínil v minulém díle.

Dnes dodám, že prezident Havel neměl pokaždé štěstí na lidi kolem sebe. Že pod vlajkou humanity a nápravy totalitních poměrů nechal volnou ruku jedincům, kteří si takovou výsadu rozhodně nezasluhovali.

Konkrétně mám na mysli JUDr. Janu Chalupovou, dámu nebezpečně prodchnutou pseudohumanismem. Bohužel, taky někdejší důležitou pracovníci Kanceláře prezidenta, přesně vzato ředitelku odboru pro styk s veřejností, zabývajícího se mimo jiné žádostmi o milost.

O drsně káravém, až řvavém vystoupení paní Chalupové před nastoupeným „poddanským“ kolegiem znalců z odvětví soudní psychiatrie, sexuologie a psychologie – pod jednotícím heslem „Sloužili

jste totalitě, máte špinavé ruce i pověst!“ – se nejspíš ještě dnes vyprávějí za dlouhých seminárních večerů historky.⁵

Dnes už s úsměvnou úlevou... Ovšem v devadesátých letech paní doktorka Chalupová ráda pouštěla hrůzu. Moc ráda! Taky na to měla *gebír*!

A co *právo na omyly*?

Jaký podíl měla tato žena na restartu zločinecké dráhy Zdeňka Rangla (nar. 1968)?

Mateřskou výchovou ke kriminálu

„Sny o krvi mívám dost často. Zdálo se mi třeba, že jsem šel do cukrárny pro kafe. Lidi mi nadávali, že předbíhám frontu. Tak jsem vzal kuchyňskej nůž a vrazil jsem ho do jednoho po druhým v tý frontě. Byli v ní muži i ženy, teklo hodně krve.“

Tato upřímná slova pronesl v roce 1986 pozoruhodný delikvent Zdeněk Rangl.

Dosti smutná, každopádně mezinárodně platná poučka o nevhodné, špatné, či dokonce katastrofální rodinné výchově, kterou v dětství prošli mnozí „proslulí“ zločinci, platila i v jeho případě.

Na Zdeňkově výchově se podílela především matka, a to způsobem značně otřesným. Alkoholička, která si každou chvíli přivedla domů nového *strejdu*, měla zřejmě sadistické vlohy.

Jedna z příbuzných vypověděla na policii, že malého Zdeňka matka zmlátila tak, až se podělal. Poté mu nacpala výkaly do úst a zbila ho znovu...

⁵ Forenzní psycholožka Štěpánka Tůmová mi s odstupem času řekla: „Doktorka Chalupová několikrát zopakovala, že Rangl není zločinec, že se jedná o *nehlazené dítě*. Musím říci, že se tenhle termín v naší branži ironicky vžil a několikrát, když do bohnického pavilónu číslo 17 přivezli nějakého pachatele mimořádně brutálního zločinu, říkali jsme: *Nojo, další nehlazené dítě...*“

Není divu, že v psychice beztak už živého a zlobivého kluka se cosi nenávratně zkrivilo. Jako školák byl Rangl svými lumpárny pověstný. Vůči spolužákům se choval agresivně, dopouštěl se rozsáhlé majetkové trestné činnosti.

Choval se jako pravý suverén, se zlodějny si nedal pokoj ani po dosažení trestní odpovědnosti. Poprvé stál před soudem v říjnu 1983, pouhých pět měsíců po svých patnáctých narozeninách. Tehdy ještě vzala justice ohled na nízký věk obžalovaného, *zlobivý* kluk dostal milosrdné dva roky podmíněně.

Jenomže neobstál, přesně řečeno na podmínku zvysoka kašlal a kradl dál. Takže si v červenci 1984 vyslechl další soudní verdikt: úhrnný, už nepodmíněný trest odnětí svobody v délce tří roků. K jeho výkonu Rangl putoval do Nápravně výchovného ústavu pro mladistvé v Libkovicích.

Ani v kriminále se člověk neschová před následky svých činů. Těch lumpáren nakonec vyplavalo na Rangla ještě víc. Skončila doba hájení, nebylo proč váhat ani otálet, natož šetřit zpupného frajířka...

V únoru 1985 si mladík vyslechl verdikt nového *flastru* – tři a půl roku! Spolu s prvním trestem to už dohromady dělalo pět a půl roku kriminálu.

Kladivo a tužka

Na pracovišti zvláštního oddělení nepanovala dne 23. dubna 1986 dobrá nálada. Třem mladistvým vězňům hodnotili vězeňští dozorcí pracovní výkon kolektivně – a byl to právě Rangl, kterému se nedařilo plnit normu.

Tvrdě se pohádal s dalším libkovickým spoluvězněm Martinem F., a vyhrožoval mu dokonce smrtí. Další mrzutost znamenalo, když během polední přestávky svorně prošmejčili tři cely v bezvýsledné snaze najít a ukrást dalším mladým trestancům cigarety.

Nikotinový *absták* zřejmě zadělal na nový svár. Hádka, kdo na koho musí dělat, propukla znovu a Rangl ji tentokrát řešil několika ranami

pěstí do Martinova obličeje. Když napadený mladík upadl, kopl ho Rangl několikrát nohou v pracovní obuvi do obličeje.

„To mě radši doraž kladivem!“ řval bolestí Martin.

Inspirativní slova! Rangl se věru nenechal dlouho přemlouvat. Okamžitě uchopil kladivo o váze 1,5 kg a zezadu udeřil soupeře vši silou do hlavy. Martin spadl v bezvědomí na břicho a z hlavy mu tekla krev.

Další z přítomných vězňů chtěl přivolat signalizací pomoc. Ale Rangl mu pohrozil kladivem: „Jestli to uděláš, skončíš stejně jako on!“ Signalizační tlačítko zmáčkl až po dlouhé chvíli sám Rangl.

K jeho překvapení ovšem Martin nezemřel. „Fakt jsem si myslel, že je už po něm,“ doznal později násilník. Když se krátce po činu převlékal za dozoru vězeňské ostrahy z montérek do tepláků, nikomu neušly čerstvé známky Ranglovy poluce.

„Jo, je možný, že se mi to stalo, když jsem ho bacil. Nikdy předtím jsem takový pocit rozkoše nezažil. Šlo mi o to, vidět ho krvácet a chcípat. Tryskala mu krev z pusy, z nosu, a když mu začala stříkat zezadu z hlavy, bylo mi dobře u srdce i celkově. Jako by ze mě spadlo deset kilo.“

Lékařská zpráva konstatovala, že Martin F. utrpěl mj. tržnězhmožděnou ránu na temeni hlavy o délce 5–7 cm, otevřenou vpáčenou zlomeninu temenní kosti velikosti 3 × 4 cm, prolomenou do hloubky 1,5 cm, stejně tak zlomeninu spodní čelisti.

Rangl, coby čerstvě obviněný z pokusu o vraždu, putoval do pražských Bohnic, aby se tu podrobil psychiatrickému, psychologickému a sexuologickému zkoumání.

Blbeček ze všech nejyhodnější

Od svého příchodu na pavilon č. 17 terorizoval Rangl slabší jedince. Jeho jednání vyvrcholilo 11. srpna 1986. Odvedl spoluvězně Oldřicha M. (nar. 1947) do rohu cely a zde ho srazil na zem. Když nešťastník, trpící podle všeho intenzivní vazební psychózou, ležel na zádech, bodl ho Rangl špičatým hrotem ořezané tužky do levého oka.

Ani tentokrát nepopíral při následném výsledku svou sadistickou motivaci:

„Měl jsem den předtím sen o krvi a chtěl jsem mít zase ten pocit rozkoše, jako když jsem vzal toho kluka po hlavě kladivem. Slyšel jsem, že oko vede přímo do mozku, a tak jsem se rozhodnul, že někoho bodnu do oka. Tenhle blbeček mně připadal ze všech nejvhodnější, s nikým nekomunikuje a neklade odpor.“

Když tužku po prvním bodnutí vytáhl, očekával, že poteče krev. Netekla. Tak bodl znova. Ani tentokrát neuviděl svou oblíbenou červenou – a zažil citelné zklamání.

„Nepocítil jsem úlevu jako předtím v Libkovicích,“ řekl psychiatrům. Na otázku, zda si připadá jako člověk nebezpečný pro lidi kolem sebe, odpověděl: „Každej přece dělá, co jemu dělá dobře. Někdy je to na účet druhého.“

Znalecký posudek PhDr. Štěpánky Tůmové ze srpna 1986 zmiňuje slabě průměrný intelekt se zachováním všech základních psychických funkcí bez poruchy. Osobnost obviněného je psychopaticky strukturována mj. s rysy nezdrženlivosti a afektivní výbušnosti s asociálními a agresivními sklony. V sexuální oblasti je zřetelná patologie.

Tyto poznatky můžeme doplnit citátem psychiatrů MUDr. Jana Huberta a MUDr. Věry Kodešové z října 1986: „Obviněný je osobností s polymorfně psychopatickými rysy, u které je zároveň zjišťována sexuální deviace typu agresivního sadismu. Rozpoznávací schopnosti byly zachovány, ovládací sníženy ve smyslu zmíněných poruch podstatně.“

Rituál s masivním krvácením

Připomeňme si několik dalších Ranglových citátů, rozhodně stojí za pozornost:

„V těch Libkovicích je to hrozné, ti mladiství jsou zmrdi zkurvení... Vzal jsem tam kluka kladivem do hlavy, zhnusil se mi, zhnusili se mi všichni, chtěl jsem je pozabíjet.“